

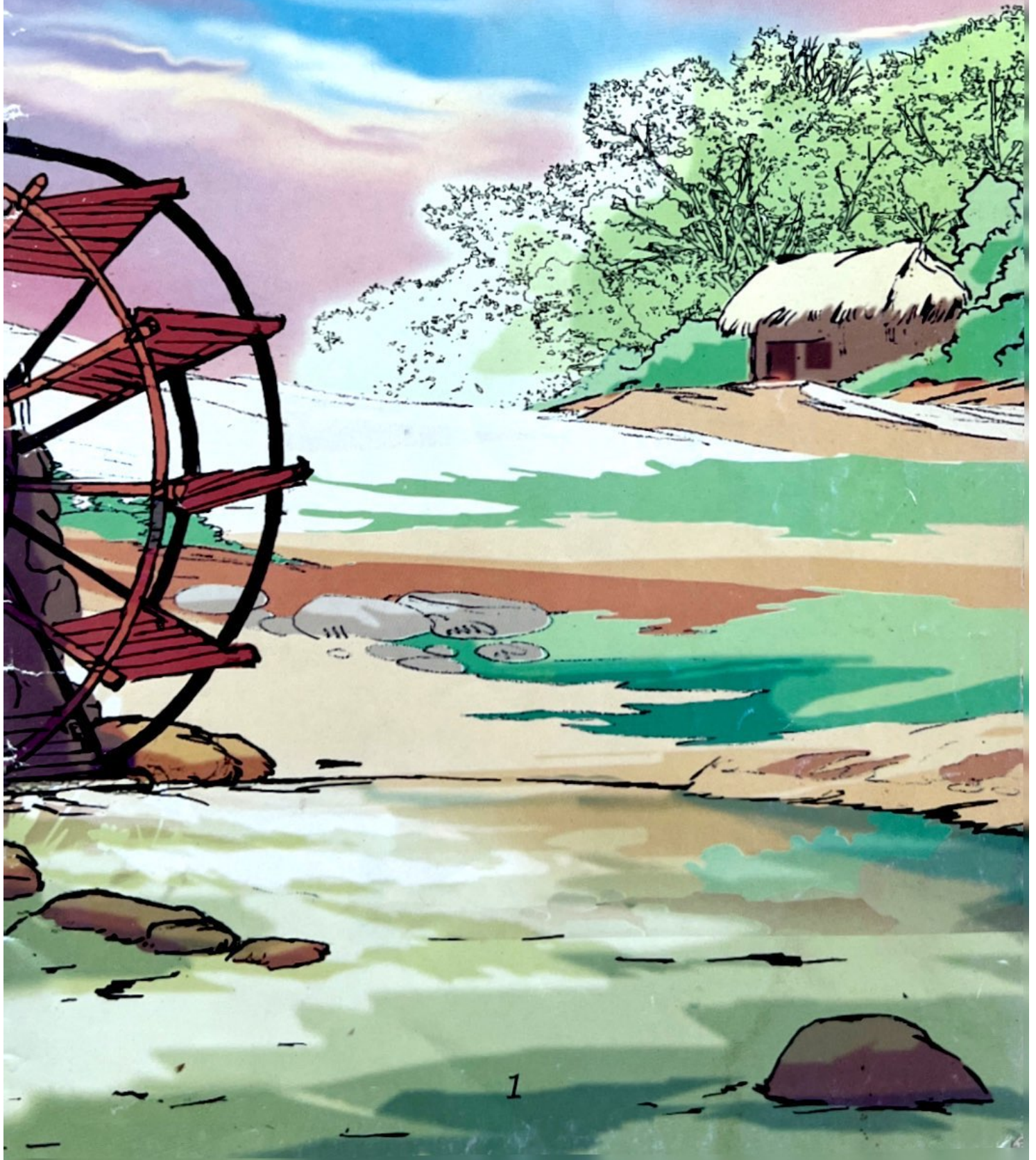
TRANH TRUYỀN DÂN GIÀN VIỆT NAM

Sự tích cây vú sữa

NXB MỸ THUẬT

*N*gày xưa, tại vùng đất Khánh Hoà, có hai mẹ con nghèo sống trong ngôi nhà nhỏ bên triền núi.

Vì mồ côi cha từ bé, đứa con được mẹ nuông chiều hết mực đâm ra lêu lổng, ngang bướng. Cậu thường nghĩ ra nhiều trò ngỗ nghịch để trêu chọc mọi người.

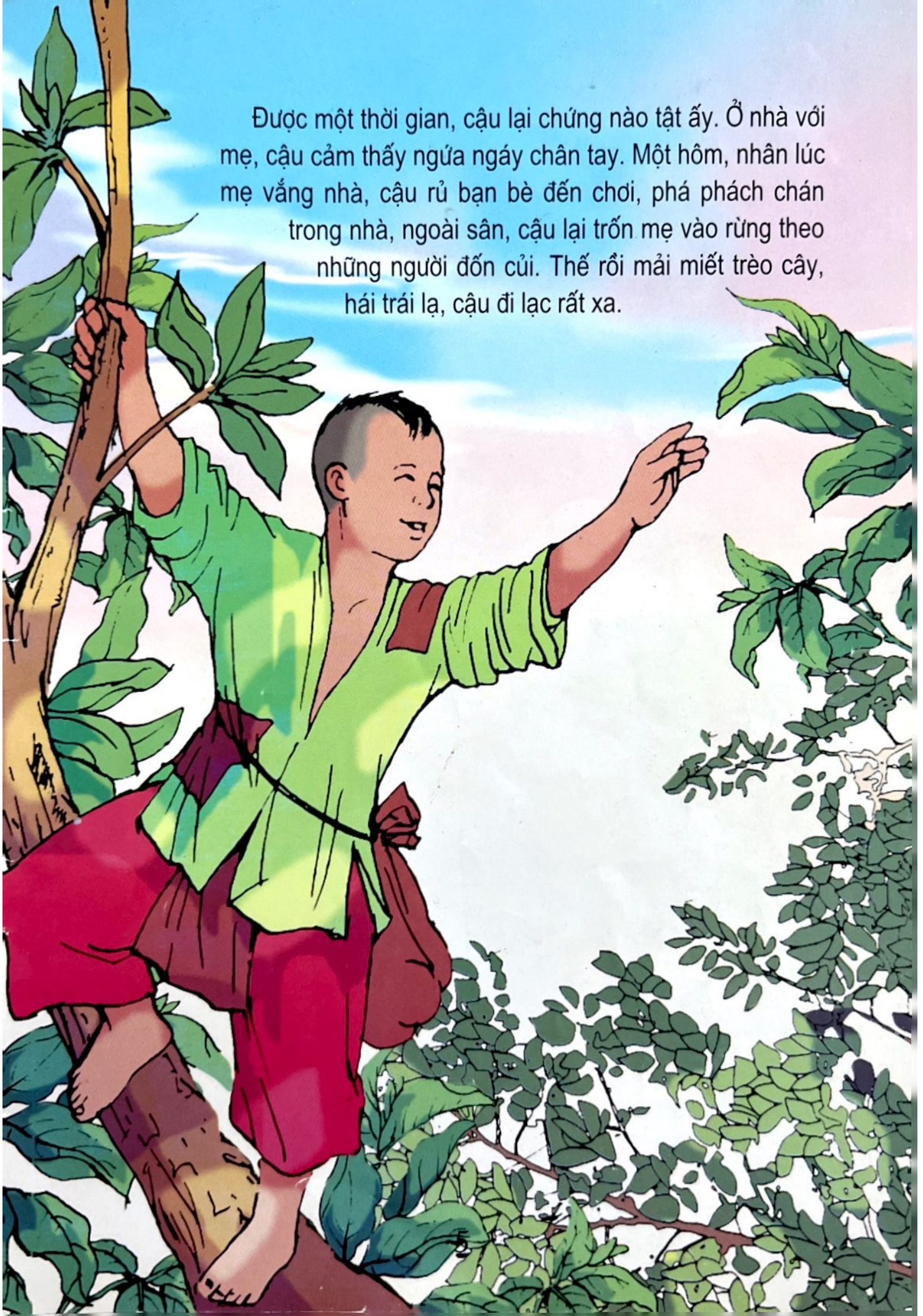
Người mẹ thương con nên tìm mọi cách khuyên răn, dạy bảo mà cậu vẫn không nghe lời. Đến nỗi có lần, bà phải khóc lóc nói với con rằng: “Con ạ, mẹ lúc nào cũng rất thương con, nhưng nếu con cứ ngang ngạnh, lêu lổng để cho bà con cô bác phải phàn nàn thì mẹ không sống nổi đâu”.

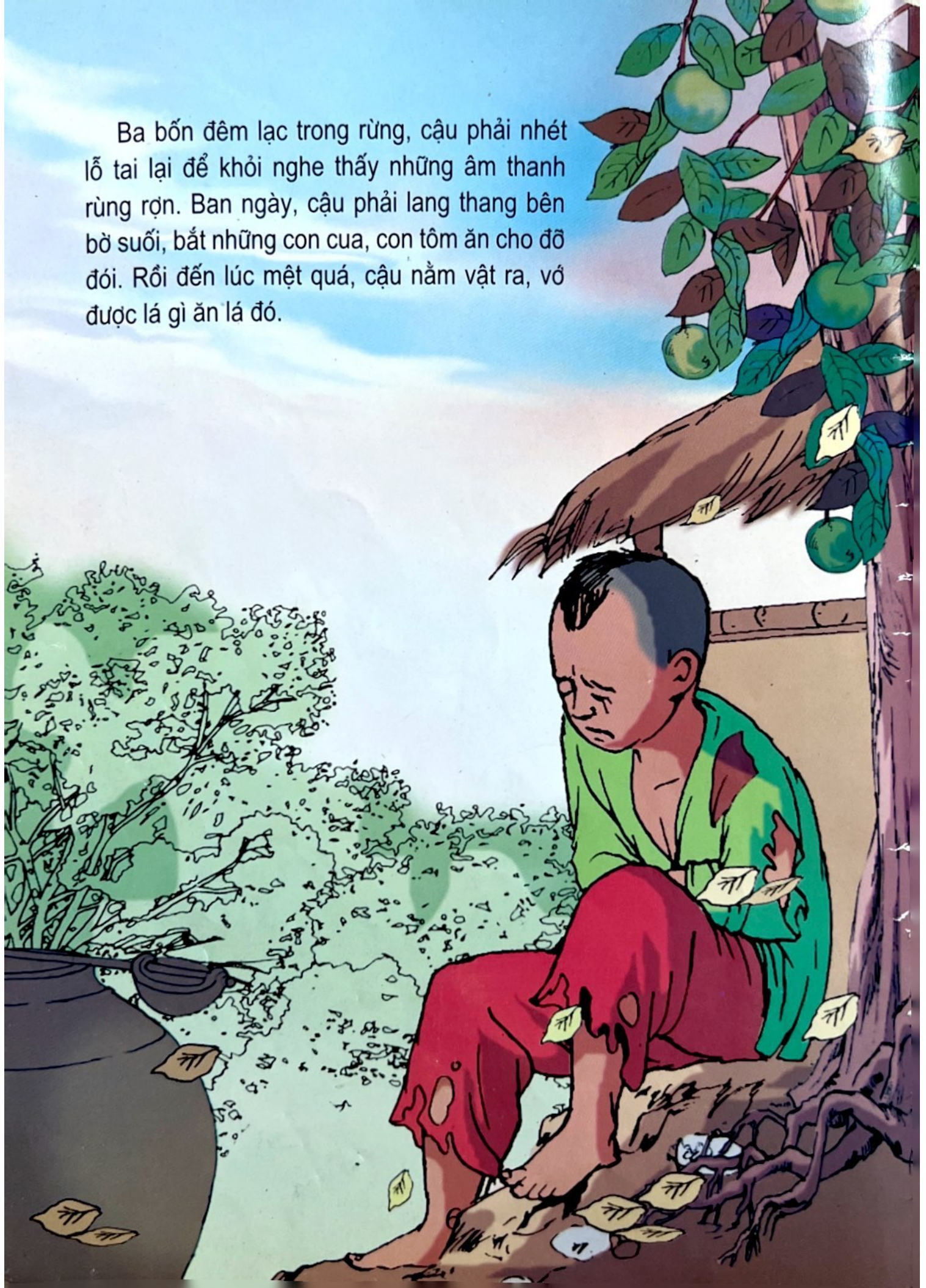
Sau đó, bà ốm thật. Cậu bé lo quá. Cậu hứa với mẹ sẽ ngoan ngoãn, không bao giờ đi chơi lâu lổng, chọc phá mọi người nữa. Người mẹ thấy con đã biết lỗi, bắt đầu thay đổi tính tình thì mừng rỡ và không lâu sau bà khỏe lại.

Được một thời gian, cậu lại chứng nào tật ấy. Ở nhà với mẹ, cậu cảm thấy ngứa ngáy chân tay. Một hôm, nhân lúc mẹ vắng nhà, cậu rủ bạn bè đến chơi, phá phách chán trong nhà, ngoài sân, cậu lại trốn mẹ vào rừng theo những người đốn củi. Thế rồi mãi miết trèo cây, hái trái lạ, cậu đi lạc rất xa.

Ba bốn đêm lạc trong rừng, cậu phải nhét
lỗ tai lại để khỏi nghe thấy những âm thanh
rừng rợn. Ban ngày, cậu phải lang thang bên
bờ suối, bắt những con cua, con tôm ăn cho đỡ
đói. Rồi đến lúc mệt quá, cậu nằm vật ra, vớ
được lá gì ăn lá đó.

Không may ăn phải lá độc, cậu lên cơn đau bụng quằn quại rồi thiếp đi. Trong cơn mê, cậu cảm thấy có ai đó xoa đầu, vuốt trán và cho cậu ăn một thứ gì như sữa mẹ. Giật mình tỉnh dậy, cậu thấy chẳng có ai bên cạnh. Cậu ước giờ này có mẹ ở bên. Chờ cho đỡ mệt, cậu cố gắng gượng mình đứng dậy tìm đường về nhà.

Người mẹ ở nhà chờ cơm con mãi không thấy. Sốt ruột, bà đi vào tận rừng sâu để tìm nhưng rồi phải thất vọng trở về. Vì thương con, lo cho con, bà không ăn uống gì được. Bà ngồi chờ con bên hiên nhà rồi sinh bệnh mà chết. Nơi ấy mọc lên một cây xanh tốt lạ lùng.

Cậu bé cố sức lê bước về được đến nhà tìm chẳng thấy mẹ đâu. Cậu gọi mẹ đến khản cả cổ. Mệt mỏi và lo lắng, cậu ra hiên nhà, ngồi bên gốc cây chờ mẹ về, miệng rên rĩ:

“Mẹ ơi! Con đói quá. Mẹ về với con đi! Con không bỏ mẹ đi nữa đâu!”.

Bống nghe thấy trên tán lá những âm thanh rất lạ, cậu liền ngẩng mặt nhìn lên. Lạ quá, cây nở rất nhiều hoa trắng li ti, lại có những bông hoa đang kết thành trái. Rồi trái lớn nhanh dần, căng tròn, vỏ màu xanh bóng láng. Gió đưa tán lá rung rinh làm trái lạ cũng đung đưa như muốn sà xuống thấp. Cậu bé liền đứng dậy, với tay hái một trái.

Cậu xoay xoay, nắn lớp vỏ xanh, thấy mềm và mọng nước. Cậu cắn thử một miếng, một dòng nước trắng đục, ngọt ngào chảy ra. Cậu mút lấy mút để dòng nước ấy và cảm thấy ngon như sữa mẹ.

Cậu lại ngược nhìn lên cây lạ. Những chiếc lá có một mặt màu xanh và mặt kia màu đỏ làm cậu nghĩ đến đôi mắt người mẹ đã khóc chờ con. Cậu nhìn kỹ thấy vỏ cây xù xì, thô ráp làm cậu nhớ đến bàn tay lam lũ của mẹ. Cậu lắng nghe tiếng lá thì thầm ấm áp như lời mẹ ru. Và cậu giật mình nhận ra hình ảnh quen thuộc của mẹ mình trên cây lạ. Từ đó, lúc nào cậu cũng quấn quýt bên cây, không rời nửa bước.

Mọi người khi được nghe kể câu chuyện và được
nếm thử trái quý đều xúc động. Họ đặt tên cho cây
là “Vú sữa” như muốn nhắc đến tấm lòng yêu thương
lớn lao của người mẹ đã dành cho con mình.

